

MỘT MAI THỨC GIÁC

Đêm đã khuya. Mọi người chìm sâu trong giấc ngủ. Từng đợt gió mạnh, thốc từng cơn. Cây cối trong vườn xô đẩy, xào xạc, rặng rắc. Mưa kéo đến. Tầm tã. Rơi như trút nước; ra như muốn đồng cảm với nỗi trần trọc, băn khoăn của Vi - một tâm trạng mà cô chưa bao giờ trải nghiệm.

Sáng sớm hôm sau, khi bình minh chưa thức dậy, khi cây cối còn mê mết ngủ say, rã rời vì trận mưa đêm, những giọt mưa rơi còn đọng lại trên cành lá khóm hoa, những chú chim đang bắt đầu rời tổ, nhảy nhót trên cành như vui mừng đón chào ngày mới. Vi chào tạm biệt từng chị em trong Tu viện, nhẹ nhàng tiến về phía chiếc xe đang đợi sẵn ở góc sân, mọi thứ đã sẵn sàng, mọi người tiễn Vi trong tâm trạng lo, thương, bịn rịn. Nhưng riêng người nữ tu trẻ vẫn bình thản, nở nụ cười tươi trấn an mọi người:

- Trận mưa đêm qua còn kéo dài quá nhỉ! Vừa nói, Vi vừa cười thật tươi, nụ cười thánh thiện.
- Em sẽ không sao đâu, sứ vụ này là Thánh Ý, hiện giờ em cảm thấy bình an, xin các chị cầu nguyện cho em.

Nói thế, nhưng trong lòng Vi đang trào dâng thứ gì đó chông chênh, cảm cảnh tiễn đưa, xa cách. Hội dòng thân yêu này là nơi nuôi dưỡng và che chở ngay từ thuở đầu khi mới tập tễnh bước vào đời tu. Nay sắp xa, bỗng rộn lên cái cảm giác bùi ngùi, thương nhớ.

Tiếng chị Giáo cắt dòng suy tư:

- Ủ, em nghĩ vậy là tốt, chị tin rằng Chúa luôn đồng hành cùng em. Hãy tin thác vào Chúa và giữ gìn sức khoẻ, em nhé!
- Vâng, em cảm ơn chị. Vi đáp.

Tiếng cười nói và những cái siết tay thân ái đã làm giảm bớt bầu khí nặng nề của cảnh chia tay. Xe rời bánh và phút chốc mờ dần rồi mất hút trên con đường quen thuộc để lại đằng sau những gương mặt thân thương còn lưu luyến vẫn tay chào. Lúc này, Vi mới rơm rớm nước mắt, cảm nhận được nỗi lòng của người lên đường vì sứ vụ: nhiệt huyết phục vụ vẫn còn đó, nhưng cảm giác bồi hồi xa chị em, cảm giác lo âu cho sứ vụ trong tương lai, nỗi e ngại đến một nơi hoàn toàn lạ lẫm mà chưa biết khởi sự như thế nào thoáng qua trong tâm trí. Vi chỉ mừng tượng là thử xem điều gì sẽ chào đón mình ngay khi vừa đặt chân lên vùng đất mới.

Càng gần đến nơi, con đường càng trở nên khó đi hơn, những ổ gà gò ghề khắp khênh làm lữ khách trong xe ngã nghiêng, xô dạt; sinh lầy trơn trượt trên mặt đường đất đỏ khiến chiếc xe tròng trành. Mưa lại bắt đầu rơi lất phất càng làm cho bầu khí tĩnh mịch thêm buồn hơn. Qua được đoạn đường xấu thì trời cũng nhá nhem tối. Cánh cổng của Trọng Điềm le lói ánh đèn nê-ong thay lời chào đón: "Trọng Điềm truyền giáo, trung tâm tiếp đón và chăm sóc bệnh nhân HIV".

Tại phòng khách, đã có người đợi sẵn. Đó là các sơ thuộc nhiều dòng: Dòng Thánh Phaolô, Nữ Tử Bác Ái, cả các chị trong Tu hội Nô Tý Thiên Chúa. Sau những lời chào hỏi và làm quen, di phụ trách của Trọng Điềm dẫn Vi đến một căn phòng đã

được chuẩn bị sẵn. Căn phòng nhỏ nhắn, nhưng thơm mát. Vi thả mình xuống ghế dựa cạnh cửa sổ, đọc thầm lời nguyện tự phát đầu tiên tại điểm truyền giáo này: "Lạy Chúa Giê-su, con tín thác vào Chúa."

Sau một chuyến hành trình mỗi mệt Vi chìm dần vào giấc ngủ. Hình ảnh bà nội chợt ùa về trong giấc chiêm bao. Nội hiền lành, đạo đức lắm. Chính nội đã nuôi Vi từ khi lọt lòng mẹ. Bố mẹ Vi mất vì một tai nạn thương tâm. Nội phải ẵm Vi chạy miết vào Nam. Rồi được cha xứ giúp đỡ, hai bà cháu định cư tại nhà thờ Gia Định cho đến khi Vi bước theo ơn gọi tu trì. Chính lúc đó, nội lâm bệnh và qua đời. Một cú sốc quá lớn đối với Vi, vì nội là người đã cưu mang, yêu thương và là người thân duy nhất của Vi. Nội đã ra đi, Vi đau khổ tột cùng tưởng chừng không còn nỗi đau nào lớn hơn như thế. Vi cảm thấy dường như bị thử thách quá sức chịu đựng. Ý nghĩ từ bỏ đời tu đã từng chợt đến trong tâm trí: muốn sống tự do theo kiểu người đời ư? Muốn từ bỏ ước mơ mà Vi luôn khao khát từ khi có trí khôn ư? Đã có lần Vi muốn buông bỏ tất cả!

Nhưng không, Chúa đã không để cho một tâm hồn bé nhỏ đơn sơ ấy bị cám dỗ. bởi cha xứ, một linh mục đạo đức đã dùng mọi lời lẽ để khuyên giải để Vi hiểu thấu ý nghĩa cuộc đời:

- Con xem, bố mẹ, ông bà của con đã mất, người thân thì không biết thế nào. Cha thấy là con cũng cần nghĩ đến những gì các ngài đã mong mỏi nơi con chứ? Chắc chắn là họ muốn con trở thành người tốt.

- Vậy con phải làm gì, thưa cha?

- Nếu con thấy tiếng Chúa gọi con trong bậc tu trì, con nên tiếp tục ơn gọi đó. Không lẽ con không sẵn sàng đáp trả lời mời gọi của Đấng đã hy sinh mạng sống vì chúng ta hay sao? Ngài mời gọi con làm chứng nhân tình thương giữa lòng đời đầy bôn ba gian trá.

- Nhưng ... có lẽ Chúa chẳng thương con! Con cảm thấy dường như Ngài bỏ rơi con, cha à.

- Sai rồi! Ngài chẳng bao giờ bỏ rơi con. Từ khi lọt lòng mẹ, cánh tay quan phòng của Ngài đã luôn bảo vệ con. Không phải Ngài hiện ra rõ mồn một để hướng dẫn con, nhưng Ngài đã dẫn con qua những lối mà con không nghĩ đến. Biết bao thăng trầm gia đình đã gặp phải, nhưng con vẫn còn đây. Ngài đã gìn giữ con đến hôm nay, có lẽ là để con thực hiện một điều gì đó có ích cho tha nhân.

- Nhưng con chẳng làm gì được cả.

- Ngoài Chúa ra, chẳng ai trong chúng ta dám tự hào là mình sẽ làm được gì trong tương lai? Hãy vững tin và can đảm lên! Con đừng quên rằng "*không có tình thương nào cao cả hơn tình thương của người hy sinh tính mạng vì bạn hữu mình*", con có hiểu được điều đó không?

Khi nghe đến đó, trong mắt Vi ánh lên một niềm hy vọng và trên môi nở một nụ cười rạng rỡ.

... ..

Vi giật mình thức giấc.

“Không gì cao quý hơn người hy sinh tính mạng vì bạn hữu mình ư?” Vi trầm nghĩ. Chị biết rằng từ nay mình sẽ sống vì tha nhân, vì lòng mến Chúa. Cảm giác bình an trong lòng đã xóa tan đi nỗi e dè, lo lắng.

Khởi đầu ngày mới, như bắt đầu một cuộc sống mới. Vi nhanh chân xuống trại, trong vui tươi và bình an.

- Em chào các chị.
- Chào em, Vi ngủ ngon giấc không?
- Dạ ngon, Vi nhanh nhẹn trả lời.

Sau khi dẫn đi thăm các trại, chị phụ trách giao cho Vi một phòng hai mươi bệnh nhân nữ. Hầu hết trong số đó đều ở giai đoạn cuối. Vi đến gần, cất giọng thân thiện

- Chào các chị. Tôi là Tường Vi. Từ hôm nay, tôi được cử đến đây để giúp các chị và hy vọng chúng ta sẽ sớm hiểu nhau hơn.

Đáp lại thiện chí của Vi là những cái nhìn dò xét, liếc mắt, bữu môi ra chiều nghi ngại, đặc biệt là một cô gái có cái tên rất đẹp: Thy Hạ. Thoạt đầu, cô đã tỏ thái độ không ưa cái vẻ hiền lành của dì Dòng mới đến này. Cô cho đó là giả tạo, hình thức. Điều này càng thể hiện mỗi khi Vi đến gần để chăm sóc những vết lở loét của cô. Thy Hạ luôn hắt mọi thứ tung tóe, có khi còn đánh cả Vy nữa:

- Chị biến đi, tôi không cần ai thương hại tôi cả, đi, ...đi... hết đi, Thy Hạ đã bật khóc như một đứa trẻ.

Vi vẫn không nản chí. Chị vẫn vui vẻ trước những thái độ như thế, và ngày càng phục vụ những “khách hàng khó tính” của mình một cách chu đáo hơn. Những khó khăn ấy trở nên nhẹ nhàng, nhất là khi chị dâng lên Chúa như một hy sinh nho nhỏ để cầu nguyện cho các linh hồn. Vi luôn ý thức điều đó. Đối với Vi, đó là một việc làm ý nghĩa, là niềm vui mà chị tìm thấy trong phục vụ. Thy Hạ đối xử tệ với Vi bao nhiêu, thì Vi luôn lấy tình thương mà đáp lại bấy nhiêu. Không chỉ riêng với Thy Hạ, mà còn đối với mọi người cũng như vậy. Chị luôn tin rằng, làm như thế sẽ đẹp lòng Chúa và những hy sinh nho nhỏ kia dành cho các linh hồn. Đó là động lực để Vi thấy yêu mọi người dễ dàng, đồng thời đón nhận họ một cách chân thành hơn. Ngày qua ngày, Vi vẫn kiên trì cầu nguyện cho mọi người, nhất là cho Thy Hạ được sớm nhận biết Chúa.

Những người bạn mới đều đang trong giai đoạn cuối của căn bệnh thể kỷ. Ai cũng chỉ còn da bọc xương, cơ thể gầy đét, không còn sức đề kháng. Thể xác đã tiêu tụy nay còn tiêu tụy hơn vì những biến chứng khác. Những hình hài đó không làm cho Vi sợ hãi hay nản chí. Ngược lại, chị thấy mình cần cố gắng hơn nữa. Lời Chúa luôn nhắc nhở Vi: “*Ai phục vụ cho những kẻ bé mọn nhất chính là phục vụ Thầy*”. Vi thấy an lòng khi nghĩ đến điều đó; và có lẽ “*nước chảy đá mòn*”, hay như một nhà văn đã nói: “*một vật cứng rắn đến đâu cũng tan chảy trong lửa tình yêu*”, nên mọi

người cũng đã cảm nhận được tình thương của Vi dành cho mình. Họ trở nên thân thiện và dần dần bị thu phục.

Sáng nay, chưa kịp ra khỏi nhà nguyện, đã có người chạy đến báo dưới trại có người hấp hối. Vi vội vàng đến ngay. Thy Hạ đang thều thào, miệng sùi cả bọt, nắm lấy tay Vi, giọng đứt quãng:

- Chị Vi ơi...! Tha lỗi ... cho em nhen! Suốt thời gian qua em đã hành xử tệ với chị. Em xin lỗi, chị đừng đừng giận em!

- Không, chị không giận em đâu, ngược lại chị rất thương em. Vi nhỏ nhẹ.

- Em biết có những đêm không ngủ, chị đến bên giường chăm sóc cho chúng em. Chị không sợ bị lây bệnh sao? Em không hiểu sao chị lại dám hy sinh đến thế!

- Không, vì chị có một mẫu gương phục vụ em à.

- Ai vậy chị? Hạ thắc mắc.

- Ngài là Đức Giêsu Kitô, Đấng đã đến trần gian cứu chuộc con người chúng ta. Ngài đã chấp nhận chịu khổ hình, chết đau đớn nhục nhã trên Thập giá và ba ngày sau Ngài đã sống lại khải hoàn.

- Ôi! Một sự hy sinh thật tuyệt vời! Nhưng chị ơi, sau những lần em la mắng, thậm chí đánh chị, chị có giận em không?

- Cô bé ơi, chị nói là chị không giận mà, vì so với những đau khổ mà Chúa đã chịu, thì bấy nhiêu chẳng thấm thập vào đâu, em có thể đánh đau hơn thế đấy. Vi cười

- Thế trước khi chết, em muốn gặp ông ấy được không? Hạ thành khẩn.

- Nhưng em có tin vào Ngài không?

- Có, em tin. Em tin Ngài là Đấng Cứu Chuộc. Em mong Ngài sẽ tha thứ cho những tội lỗi của đời em. Hạ thì thào.

- Em biết không, ở đời này con người không thể thấy Ngài bằng xương bằng thịt, nhưng phải cảm nghiệm qua từng biến cố, trong tâm hồn và trong đức tin. Em có biết rằng, cuộc sống của chúng ta trên trần gian này là một hành trình cảm nghiệm và tin. Khi chết đi, chúng ta mới thực sự nhận biết điều hoàn thiện trên quê Trời, nơi chúng ta được cảm nhận bình an đích thực và hoàn thiện trong Nước Chúa. Chị mong tìm thấy niềm vui qua việc phục vụ ở đời này và hạnh phúc mai sau trên Thiên Quốc.

Vi cứ miên man nói về Chúa cho Thy Hạ và cô đã hiểu được phần nào tình yêu của Vi dành cho mình phát xuất từ đâu. Cô càng tin vào Chúa hơn. Thật tuyệt vời vì sau đó Thy Hạ đã xin lãnh Bí tích Rửa Tội. Cha linh hướng đã lo mọi sự cần thiết cho cô.

Vi ngồi bên Thy Hạ, vuốt ve đôi bàn tay xương xẩu và khê hát: "*Chúa chăn nuôi tôi, tôi còn thiếu thốn gì, Chúa bảo vệ tôi, tôi còn mà sợ chi...*". Thy Hạ như lịm dần, nhưng trên khuôn mặt tiêu tụy vẫn ánh lên nét rạng rỡ. Cô đang chuẩn bị cho

một cuộc trở về. Niềm hạnh phúc đó như chưa bao giờ có trong Hạ, vì trước đến giờ cô chỉ biết đến một cái chết tàn khốc và vô vọng. Cô gái miền sông nước Bạc Liêu này mất mẹ từ sớm. Bố đi bước nữa. Cô luôn bị Di ghẻ hành hạ không thương tiếc. Bố chỉ biết im lặng. Cô chán nản bỏ nhà ra đi và rơi vào những cuộc ăn chơi vô bổ, qua tay bao nhiêu hạng đàn ông. Và cuối cùng, chuyện gì đến cũng đã đến, cô bị nhiễm căn bệnh thế kỷ. Người ta tìm thấy cô ở công Bệnh viện và mang đến đây.

Tiếng hát của Vi cứ thì thầm bên tai Hạ, như đưa cô vào một thế giới khác, một thế giới mà nơi ấy: tội lỗi, chia ly, bất công, hận thù, đau khổ và bệnh tật không còn ngự trị; thay vào đó, chỉ có hạnh phúc, là nơi mà Đấng Tạo hóa đã hứa ban cho những ai cậy trông vào Ngài.

Như những thước phim quay chậm, chính vào lúc sức cùng lực kiệt, Thy Hạ được xem lại những khoảnh khắc của cuộc đời mình trong vài nốt nhạc. Kể từ lúc kết thân với Nàng tiên nâu, cô mất mát nhiều hơn là được. Xuân sắc tàn phai nhanh chóng sau những cuộc vui thâu đêm suốt sáng, bất cần thân thể. Cô luôn sống trong ảo giác. Mỗi lúc lên cơn thèm thuốc, cô vạ vật tìm cách để thỏa mãn nó. Vài gã trai trẻ bu quanh, lượn lờ kiếm có để ra tay nghĩa hiệp. Không ít kẻ trong số đó từng sắm vai người tình không danh phận của cô. Họ luôn biết cách chiều lòng người đẹp.

Không gian chật hẹp, đặc quánh mùi khói thuốc, đầu đó còn pha lẫn mùi xú uế của một cô gái vừa bị nôn thốc nôn tháo vì sốc thuốc. Dàn âm thanh mở hết công suất, nghe chát chúa đinh tai; thế nhưng, điều đó lại khiến cho nhiều người thêm phấn khích. Vài gã trong bọn trở nên mất kiểm soát, nhảy cả lên bàn, lắc lư điên cuồng không biết mệt mỏi. Vài cặp “tình nhân” dặt dẹo đi nhau bước thấp bước cao theo tiếng nhạc. Riêng Thy Hạ, cô ngồi dúm dỏ ở một góc phòng, mặt đờ đẫn. Vô hồn. Vài kẻ trước đây từng gắn bó với cô theo kiểu “già nhân nghĩa, non vợ chồng” nay cũng có mặt nhưng giờ trở nên lạnh nhạt, thi thoảng ném về phía cô một cái nhìn khinh bỉ. Cô cảm thấy ghê tởm chính con người của mình.

Bất giác, cô nghe thấy tiếng cầu kinh từ xa vọng lại, át cả tiếng nhạc xập xình vốn đinh tai nhức óc. Điều đó kéo Thy Hạ trở về với thực tại. Tai nghe rõ mồn một nhưng mắt thì chẳng thể nào mở ra được. Cô nhận ra tiếng dì Vi đang hòa bè cùng với những người khác cầu nguyện cho mình:

“Lạy Cha hằng hữu, cậy nhờ sự chết của Chúa Giêsu con Cha, xin Cha cứu người đang hấp hối. Lạy Chúa Giêsu, cậy nhờ lòng trắc ẩn vô biên của Chúa, xin Chúa tỏ lòng trắc ẩn đến người đang hấp hối. Lạy Thần Khí yêu thương của Thiên Chúa, xin thương xót người đang hấp hối.

Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời cầu cho chúng con là kẻ có tội, khi này và trong giờ lâm tử. Lạy Trái Tim Từ Mẫn Maria, đầy yêu thương và đau khổ hơn tất cả mọi trái tim của các người mẹ, xin khẩn cầu Lòng Thương Xót của Chúa cho người đang hấp hối. Nguyện xin Lòng Thương Xót Chúa ở cùng con luôn mãi.

Lạy Chúa! Xin thương xót con là kẻ có tội. Amen”.

Vừa dứt lời kinh, hơi thở của cô trở nên gấp gáp, dồn dập. Tay chân co rút rồi giật mạnh như muốn giơ lên bái biệt mọi người. Cô thở hắt ra. Cơ thể mềm nhũn, chân tay thõng xuống. Lịm dần. Tắt ngấm. Cô ra đi trong an bình.

Sau đám tang Thy Hạ, mọi người mất đi một người bạn. Có lẽ mỗi người đều mang trong mình những trăn trở và khắc khoải về một Vương Quốc như dì Vi đã nói, một Vương Quốc của Bình An, Vương Quốc của cõi Phúc.

... ..

Cuộc sống ở Trọng Điểm giờ đây bình yên hơn. Dù mấy năm qua đã có biết bao người vĩnh biệt cõi đời, nhưng chắc rằng nhiều người trong số họ đã ra đi mà lòng ngập tràn thanh thản.

Bên ngọn đèn dầu loe lét của nhà nguyện, dáng Vi mảnh mai quỳ đó, âm thầm, một cảm giác bình yên lạ thường. Chị thầm cầu nguyện:

Lạy Chúa, Chúa an bài mọi sự. Chúa đã luôn đồng hành cùng con trong những năm tháng, qua những nẻo đường đời. Nghĩ lại những ngày đầu mới nhận bài sai, con đã vô cùng lo sợ: sợ mình không đủ khả năng phục vụ cho những bệnh nhân này. Nhưng nhờ vào tình yêu của Chúa và Chúa luôn hoạt động trong con, nên con mới có thể đứng vững đến ngày hôm nay. Tất cả là hồng ân. Lạy Chúa, xin cho con luôn nhớ rằng con đã nhận được tình yêu của Chúa cách nhưng không, thì cũng biết cho đi như vậy. Và con nghiệm ra rằng, dù công việc có gian nan, thử thách có lớn đến đâu, nhưng làm với lòng mến, thì tất cả thật nhẹ nhàng. Lạy Chúa, con tạ ơn Chúa thăm sâu, con xin dùng hết phần đời còn lại để phục vụ mọi người và xin Chúa đừng quên các linh hồn đang cần đến lòng thương xót của Chúa. Mọi cố gắng của con chỉ mong giới thiệu cho họ tình thương mà Chúa đã dành cho con. Con thờ phượng Chúa hết lòng. Lạy Chúa, có lúc nào con tự đắc về những gì con làm được, thì xin Chúa tha thứ cho con; và xin cho con biết rằng, tự bản thân con chẳng là gì cả. Tất cả là nhờ ơn Chúa. Lạy Chúa xin bảo toàn con trong tình thương hải hà của Người. Amen”.

Một ngày mới, khi bình minh vừa ló dạng, Vi cảm được một khung cảnh dường như rất quen thuộc, như buổi sáng của sáu năm về trước: những tiếng ve kêu ra rả, những giọt sương long lanh còn ngủ quên trên cành lá, những chú chim sâu nhỏ nhỏ đã kịp tỉnh giấc để bắt đầu một ngày mới, vạn vật đang trở dậy trước Vàng Dương bừng sáng. Nhưng cảm cảnh êm đềm của buổi sớm mai hôm nay có khác: một sự tĩnh lặng êm đềm. Vi khẽ hát lời kinh tạ ơn thay lời chào một ngày mới:

*“Lạy Chúa, chúc tụng Ngài
Trên vòm trời tận chốn cao xanh,
Xin dâng lời ca tụng tôn vinh muôn đời
.....”*